

www.lahdenmusiikkiopisto.fi

PIKALIRINÄ

syksy 2004

25 vuotta palvelua musiikin kielen

Me keskusmusiikkilaiset

panostamme asiakastytyväisyyteen ja henkilöstön ammattitaitoon.
25 vuoden musiikkialan kokemus ja nuorekas palvelun meininki
sekä monipuolinen soitin- ja tarvikevalikoimamme yhdessä
tekevät musiikkihankinnoista nautinnon.

Parhaat merkit oikeat hinnat

pianot ■ jousisoittimet ■ puhaltimet ■ kitarat ■ keyboardit
äänentoisto ■ nuotit ■ tietokoneohjelmat ■ tarvikkeet
vaihto ■ osto ■ huollot ■ vuokraus
äänentoistoasennukset

KeskusMusiikki 25v.

Mariankatu 10, 15110 Lahti, puh. 03-782 1700, fax 03-751 3809
info@keskusmusiikki.fi www.keskusmusiikki.fi
Avoinna: 9 -17,30, la 10-14

PÄÄKIRJOITUS

Minkälainen on kaupunki ilman kulttuuria?

Seurasin ennen kuntavaaleja käytyä keskustelua suurella mielenkiinnolla. Keskustelun teemat olivat kovin yhteneväisiä laidasta laitaan. Kaikilla tuntui olevan samat huolet ja melkein identtiset eväätkin; peruspalvelut, sairaanhoito, koulutus, kuntatalous. Valtava ongelmakohtien meri avautui ihmisille. Rohkeita avauksia tai uusia oivalluksia ongelmien ratkaisuksi oli nihkeästi valittavana.

Taiteella ja kulttuurilla laajasti ajatellen on aina ollut ihmiskunnan historiassa rooli uusien polkujen löytäjänä ja avajana ja myös ongelmien osoittajana, kriittisyyden äänitorvena. Kulttuurilla on myös rooli kun ihminen yrittää hahmottaa ympäröivää elämää ja jäsentää siitä elettäväksi kokonaisuudeksi. Kannattaa miettiä minkälainen olisi elettävä ympäristömme, jos siitä olisi kaikki taide ja kulttuuri karsittu. Se ei luojan kiitos koskaan ole hallinnollisin ukaasein onnistunut – ei demokratioissa eikä diktatuureissa. Kulttuuri syntyy ihmisistä, ihmisen tarpeesta, ihminen ei elä todellakaan pelkästään leivästä.

*Toimitus:
Juha Pulkki*

*Taitto:
Eero Rasku*

*Paino:
Markprint*

*Paperi:
Edixion 80g*

*Kansi:
Edixion 140 g*

Olisin ollut paljon onnellisempi yhteiskunnan jäsen, jos kunnallisvaaleissa edes joku puolue olisi nostanut kysymyksen kulttuurin merkityksestä esille. Kysynyt mitä merkitystä on sillä, että kunnassa tai kaupungissa on elävää taide-elämää, monimuotoista kulttuuri elämää. Niihin liittyvää kasvatusta, koulutusta ja palveluita? Asetutko mieluummin sellaiseen kaupunkiin, jossa kulttuuri elää vai sellaiseen missä rahaa ei ”haaskata humpuukiin”? Heittoja ja letkautuksia jaeltiin nytkin, elitismiä ja kansankulttuuria yritettiin pistää toisiaan vastaan. Mutta eipä kukaan tohtinut käynnistää isompaa, analyttistä keskustelua. Toki se onkin vaikeata, varsinkin jos sen teet ilman vastakkainasettelua.

Miksi sitten tällä hetkellä ihmiset ostavat enemmän kirjallisuutta kuin koskaan? Elokuviissa, teattereissa ja konserteissa riittää väkeä, erilaiset kulttuuritapahtumat vetävät osallistujia. Kannattaa miettiä! Eikö säästäminen ja töissä paahtaminen enää täytäkään koko sielua. Haluaako ihminen jotain muutakin kuin nousevia pörssikursseja! Kannatta miettiä!

Mielenterveyteen liittyvät ongelmat ovat nousseet suurimmaksi sairastumisen syyksi. Voi miten mielelläni näkisin, että niitä ongelmia yritettäisiin helpottaa muillakin kuin liikuntaseteleillä ja taukojumpalla. Kaupunki on yksi pelaaja kulttuurin kentässä. Se voi luoda ilmapiiriä ja ainakin vielä kaupunki voi tarjota resursseja. Helsinkiläisenä toivon, että Lahdessa riittää laaja-alaista ymmärrystä ihmisten henkisille tarpeille laidasta laitaan vauvasta vaariin. Lahti kuitenkin loistaa jo nyt helmenä kunnallisen kulttuurin harmauden meressä. Ja sen myötä se vielä loistaa majakkana kuntien meressä.

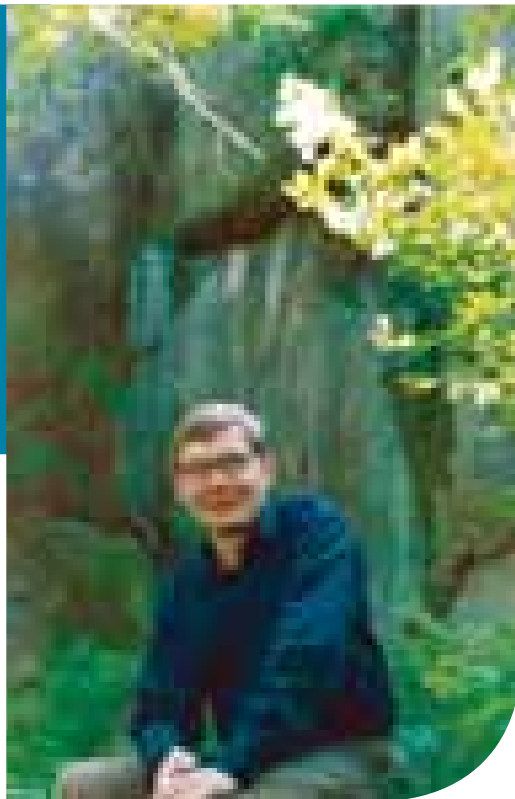
Pauli Niemi-Jaskari

*Kirjoittaja on Edita Oyj:n viestintäjohtaja
sekä Lahden musiikkiopiston hallituksen jäsen.*

SÄVELTÄJÄ KALEVI AHO: Musiikki ja lasten henkinen kehitys

Berliinissä tehtiin vuosina 1992-98 perustavaa laatua oleva tutkimus musiikin harrastamisen vaikutuksesta lasten henkiseen kehitykseen. Tutkimuksen suunnittelijan, musiikkitieteen professori Hans Günther Bastianin perusoletuksena oli, että kaikki lapset ovat musikaalisia heidän taustoistaan riippumatta. Hänen pyrkimyksensä oli selvittää, mitä tapahtuu, jos tämä piilevä musikaalisuus aktivoidaan, eli miten musiikin harrastaminen vaikuttaa lasten henkiseen kehitykseen.

Viiteen berliiniläiseen peruskouluun laadittiin musiikkipainotteinen opetusohjelma, joka alkoi jo ensimmäiseltä luokalta. Oppilaat olivat tutkimusta aloitettaessa siis 6-7 vuotiaita lapsia ja tutkimuksen päättyessä 12-vuotiaita. Musiikkitunteja oli viikossa kaksi, ja tunnit koostuivat jonkun instrumentin opiskelusta sekä yhteissoitosta pienemmissä yhtyeissä tai laajemmissa kokoonpanoissa. Vertailuryhmänä oli kaksi berliiniläistä peruskoulua, joissa noudatettiin normaalia saksalaista, tietopuolisiin aineisiin painottunutta oppijärjestelmää. Tähänkin kuuluu tosin tunnin verran viikossa musiikkia, muttei pakollisena kuitenkaan soittoa eikä yhteissoittoa.

Tulokset olivat joiltakin osin suorastaan sensaatiomaiset. Kun tutkittavan koululaisryhmän ja vertailuryhmän lähtökohdat olivat suunnilleen samanlaiset, niin kuuden vuoden tutkimusjakson jälkeen ryhmien henkisissä valmiuksissa oli selviä eroja. Ne koululaiset, jotka soittivat jotain soitinta, olivat tutkimusjakson lopulla kaikilla alueilla etevämpiä musiikkia harrastamattomiin koululaisiin nähden. Soittaminen ja yhteissoitto paransi merkittävästi sosiaalisia kykyjä ja vähensi samalla muun muassa koulukiusaamista; se nosti oppimis- ja suoritusmotivaatiota; se lisäsi yleistä älykkyyssosamäärää; se kehitti keskittymiskykyä; se paransi yleisesti luovuutta; se kehitti emo-

tionaalista herkkyyttä ja emotionaalista vastaanottokykyä; se vähensi lasten aggressioita, etenkin hallitsemattomia aggression purkauksia; se vähensi lasten ahdistus- ja pelkotiloja; se kehitti muistia; se nosti epävarmojen ja vetäytyvienkin lasten itsetuntoa ja paransi samalla suuresti lasten esiintymiskykyä, ja se paransi oppimistuloksia kaikissa muissakin oppiaineissa siitä huolimatta, että soitonopiskelu vaati lapsilta paljon aikaa.

Soitonopiskelu näyttäisi kaiken kaikkiaan olevan yliveraisen tehokas, lapsen kehitystä optimaalisesti tukeva kasvatusmetodi. Siksi kaikille lapsille pitäisikin tarjota mahdollisuus jonkun soittimen opiskeluun, joko musiikkiopistossa tai kuskaties tulevaisuudessa myös peruskoulussa osana normaalia koulunkäyntiä.

Hans Günther Bastian varoittaa kuitenkin Berliinin tutkimuksen tulosten banalisoimisesta. Lasten soittoharrastuksia ei pidä missään nimessä perustella pelkästään sellaisilla banaaleilla hyötynäkökohdilla, että soittaminen voi kohottaa älykkyyssosamäärää ja parantaa koulumenestystä.

Varsinkaan älykkyyssosamäärämittari ei kaiken lisäksi kerro paljonkaan ihmisen todellisesta fiksuudesta, se ei esimerkiksi ilmaise mitään henkisestä omintakeisuudesta, joustavuudesta, idearikkaudesta, sosiaalisesta kyvykkyydestä tai emotionaalista herkkyydestä, joihin näihinkin musiikin harrastaminen näyttäisi vaikuttavan positiivisesti.

Myös musiikkia harrastamattomista lapsista voi tulla sosiaalisesti yhtä kyvykkäitä, älykkäitä ja luovasti ajattelevia aikuisia. Musisointi vain näyttää nopeuttavan ja tehostavan tätä kehitystä.

Kuvassa Hilppa Pennanen

“Soitonopiskelu näyttäisi kaiken kaikkiaan olevan yliveraisen tehokas, lapsen kehitystä optimaalisesti tukeva kasvatusmetodi”

Eikä lasten soittoharrastusta pidä turmella sillä, että soittoesityksiä alusta alkaen koko ajan arvioidaan ja arvotetaan ja lapsia pannaan tässäkin kilpailemaan toisiaan vastaan. Musisoinnin pitäisi päin vastoin olla vastapainona kaikelle epäterveelle kilpailulle ja tehokkuusajattelulle. Kulttuurissa ei ole voittajia ja häviäjiä, vaan jos lasten kulttuuriharrastuksia ohjataan viisaasti, kaikki jäävät niissä voittajiksi.

Tärkeintä on lopulta se, että soittaminen, kuten myös lasten muut taideharrastukset, kirjoittaminen, piirtäminen, teatteri tai tanssi tuottavat lapsille hyvin paljon iloa. Näin taideaineet, ja niistä erityisesti musiikki tukee parhaalla mahdollisella tavalla sitä, että lapsista kasvaisi aikaa myöten onnellisempia ja tasapainoisempia, henkisesti itsenäisiä aikuisia. Musisointi on myös erinomainen vastapaino yhteiskunnassamme esiintyvälle piilevälle tai suoralle väkivaltaisuukselle.

Oikein ohjattu musiikin harrastaminen auttaa lisäksi tehokkaasti vaikeissa sosiaalisissa oloissa varttuneita ja sosiaalisesti syrjäytyneitä lapsia sopeutumaan uudestaan yhteisöön ja tulemaan siinä hyväksytyksi.

Musisoiminen ja yhteissoitto näyttävät olevan myös parasta mahdollista sosiaalipolitiikkaa!

LAULU SE ON OLLUT MINUN ILTOJENI ILO

- *Musiikkia koko elämä*

Laulutunnilla on mukavaa – varsinkin opettajalla. Tuo kuvan pianon takana puuhaileva opettaja olen minä, Pauliina Gelhar. Aloitin Lahden musiikkiopiston pop/jazz-laulun opettajana syksyllä 2004 ja huristan Lahteen kerran viikossa kotoani Helsingistä.

Musiikin harrastamisen aloitin, kuten moni muukin, ensin muskarissa ja sen jälkeen pianotunneilla. Yläasteikäisenä tein harppauksen kevyen musiikin puolelle. Neljätoistavuotiaana aloin soittaa tenorisaksofonia silloisessa pop/jazz-opistossa ja viidentoista vanhana aloitin samaisessa opistossa myös laulun opiskelun. Vuosien varrella olen ehtinyt soittaa ja laulaa niin perinteisissä big bändeissä kuin monenlaisissa soul-, rock- ja pop-yhtyeissäkin.

Laulu vaihtui pääaineekseni, kun vuonna 1990 pääsin pop/jazz-konservatorion opettajalinjalle. Alkuvuodesta -91 päädyin rouvaksi oman bändin basistille ja joulukuussa samana vuonna syntyi ensimmäinen lapsemme. Vuonna 1994 pidin vielä toisen äitiyslomavuoden opinnoistani, eli muksut ovat jo aika isoja. Musisoiminen on meillä ilokseni siirtynyt myös seuraavalle sukupolvelle: molemmat lapseni soittavat rumpuja ja kyhäilevät omia bändiviritelmiään.

Martta Kivekäs ja Pauliina Gelhar

Tunteella ja tekniikalla

Kuvassa innokkaasti laulava oppilas on Martta Kivekäs, joka aloitti pop/jazz-laulun opinnot syksyllä 2004. Sitä ennen Martta on ehtinyt soittaa pianoa kymmenisen vuotta ja oboeta kaksi vuotta sekä laulaa klassista vuoden verran ja tietenkin laulella itsekseen. Koulussakin musiikkia tulee harrastettua mm. kuorossa ja yhtyelaulussa. Sitten ovat vielä vapaa säestys, bänditoiminta ja tietenkin musiikinteoriatunnit. Kaiken kaikkiaan musaharrastus sai alkunsa 5-6-vuotiaana muskarista.

Martalle musiikki on itsestään selvä osa arkea ja elämää:

***“Musiikin kautta on helppo purkaa asioita ja unohtaa kaikki muu. Sitä tehdessäni tunnen olevani oma itseni.”
- Martta Kivekäs***

- Musiikki merkitsee todella paljon. Pienenä se oli ensin vain harrastus, mutta kasvaessani myös musiikki on kasvanut mukanani ja siitä on tullut osa minua. Se on suuri osa jokapäiväistä elämääni ja olisi vaikeaa kuvitella elämää ilman sitä. Musiikin kautta on helppo purkaa asioita ja unohtaa kaikki muu. Sitä tehdessäni tunnen olevani oma itseni.

- Hauskinta musiikin tekemisessä on sen tuoma ilo ja nautinto ja onnistumisen tunne. Ja se, kun huomaa edistyvänsä ja saavuttavansa uusia osa-alueita. Pienenä pianoläksyjen harjoittelu saattoi olla tylsää, mutta nyt kun tietää, että harjoittelu tuottaa tulosta ja siitä on oikeasti hyötyä, se ei tunnu tylsältä.

- Bändin kanssa laulaessa hauskinta on hyvä meininki ja se, kun tuntee, että homma toimii. Siitä tulee hyvä ja energinen olo, vaikka harjoittelu onkin joskus rankkaa. Kun bändi on taustalla, laulamisen tunne on erilainen. Siinä pääsee kunnolla vauhtiin ja sitä voisi jatkaa vaikka loputtomiin.

- Laulajana esiintyessäni tunnen oloni paljon varmemmaksi, kuin esimerkiksi pianoesityksissä. Laulaminen herättää erilaisia ja todella vahvoja tunteita. Siinä vain on sitä jotakin!!

Iso-Piiri, musiikkileikkikoululaisia 4v.

MUSIIKKILEIKKIKOULUN KUULUMISIA

Luokassa 101 opiskelee leikkien tänäkin syksynä monen monta lasta sekä Salpakankaan koulun musiikkiluokassa musisoidaan edelleen tuttuun tahtiin.

Ryhmiä on kaiken kaikkiaan 27, joista perheryhmiä 7, leikkiryhmiä 10 ja soitinryhmiä 10. Perheryhmässä musisoivat vauvat ja 1 – 2-vuotiaat aikuisten kanssa. Leikkiryhmässä toimivat 3 – 5-vuotiaat lapset. Soitinryhmässä opiskelevat 6 – 7-vuotiaat, tänä vuonna on kanteleen, nokkahuilun ja pianon parissa. Lisäksi syksyllä aloitti uusi, 6-vuotiaiden poikien muskanttiryhmä.

Meitä musiikkileikkikoulun opettajia on kolme; Leena Pulkki opettaa Hollolassa ,vauvalomasijaiseni Camilla Jyrkiäinen jatkaa tuttujen ja uusienkin ryhmien parissa ja minä opetan kolmena iltana (yhdenä iltana Hollolassa).

Muskarissa on tänä syksynä poimittu musiikkimarjoja, kuunneltu soivaa sadetta, lennätetty laulavia lehtiä, laitettu karhuja talviunille, kalasteltu rytmikaloja, piileskelty peikkoina, lennety lohikäärmeinä, tanssittu ötököiden kera ja Suuria juhlia odotellessa (isäinpäivä, joulou) on leivottu ja ihmetelty pulla-lapsen seikkailua (joka päättyi huonosti!). Siinä touhun tiimellyksessä on opittu kuuntelemaan - hiljaisuutta, musiikkia, kaveria ja itseä; laulamaan - uusia lauluja ja ääniä, isommat jo nimeämään säveliä; soittamaan - rytmisoittimia (ja itseä) yhdessä ja yksin, eri rytmeissäkin, isommat tuntevat jo tamin ja titin; liikkumaan - musiikin mukaan ja eri tavoin; piirtämään - musiikin kanssa ja ilman, etanoita ja muitakin...

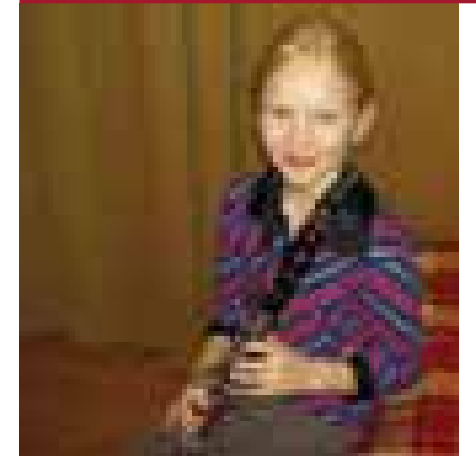
Leipomassa Alli, Sini, Anna, 4v.

Soitinryhmässä ollaan tullut tutuiksi soittimen kanssa ja osataan jo soittaa monta laulua ja tunnetaan useita säveliä. Nyt olemme jo joulutunnelmissa, tonttuja tähystelemässä. Joulun jälkeen on edessä vielä monta seikkailua!

Iloisiin laulamisiin ja soittamisiin!
Terveisin Sari Sakki ja Oona

OPPILAIEN TERVEISIÄ...

Hei! Olen Merituuli Koistinen, 9 vuotta. Käyn Lotilan ala-asteen musiikkipainotteista 3.luokkaa. Olen ollut musiikkiopiston ”opissa” jo kauan. Aloitin kolmevuotiaana musiikkileikkikoulussa, ja opettajina oli ensin Otteliana ja sitten Terhi. Sieltä siirryin 7-vuotiaana Fermaattiin Antti Ahosen oppiin. Siellä sai tutustua ja kokeillakin eri soittimia, mikä oli tosi mukavaa. Silloin innostuin soittamisesta, ja Antti totesikin, että olen ”puhaltaja”.

Myös veljeni Misamatti on puhallinsoittaja trumpettillaan, ja on näyttänyt minulle esimerkkiä siitä, mitä kaikkea kivaa musiikkiharrastus antaa. Niinpä valitsin soittimekseni klarinetin, ja pidän sen soittamisesta paljon. Aloitin soittamisen 8-vuotiaana Tiina Salon opetuksessa. Kivointa soittamisessa on uusien asioiden oppiminen ja soittaminen. Nyt voin soittaa jo tuttuja ja lyhyitä lastenlauluja. Esiintyminen on myös mukavaa, vaikka vähän jännittääkin.

Soittamisen lisäksi käyn koulun musikaalikerhossa sekä ATK-kerhossa. Harrastan paljon myös lukemista, piirtämistä ja käsitöitä. Kirjoitan myös omia runoja ja tarinoita. Isona haluaisin tulla laulajaksi tai opettajaksi.

*Terveisiä ja iloista mieltä kaikille!
Merituuli*

MUSIIKINHARRASTUS vanhempien näkökulmasta

Syksyn musiikkileirillä Siikaniemen kurssikeskuksessa.

Kun perheen juniorit harrastavat sellon soittoa, kornetin soittoa, rumpujen soittoa, sähköä, lätkää ja jalkapalloa, voi vanhemmat kutsua hyvällä syyllä itseään yksityiskuljettajiksi ja aikataulujen laatijoiksi.

Musiikkiopistolla tulee viikoittain käyntejä 3-4 kertaa. Tuukka soittaa selloa kuudetta vuotta ja Atro kornettia neljättä vuotta. Lapset ovat oppineet valtavan paljon tänä aikana. Joskus ihmettelee miten jotkut asiat, jotkapiitä vanhemmille vääntää rautalangasta, voi olla niin helppoja juniorille. Motivoituneet ja innostuneet opettajat jaksavat pitää virettä yllä, etenkin silloin kun poikien omat voimavarat ovat vähissä.

On ollut hienoa olla mukana seuraamassa kun sellon karhukie-li on muuttunut etydiksi ja hevosen hirnahdukset kromaattiseksi asteikoksi.

Kodin tavoitteet ovat saavutettu jo aikoja sitten. Musiikin harrastus aloitettiin perheessämme sen takia, että toinen saisi rohkeutta ja toinen oppisi keskittymään yhteisen asiaan kerrallaan. Kaikki muu on ekstrapaa, ja sitä on tullut paljon.

Vanhempien on tiedettävä paikkansa kotona kun on aika harjoitella soittohäksyt. Toinen haluaa jommankumman vanhemmista vierelleen kannustamaan ja tahdittamaan, toista ei saa

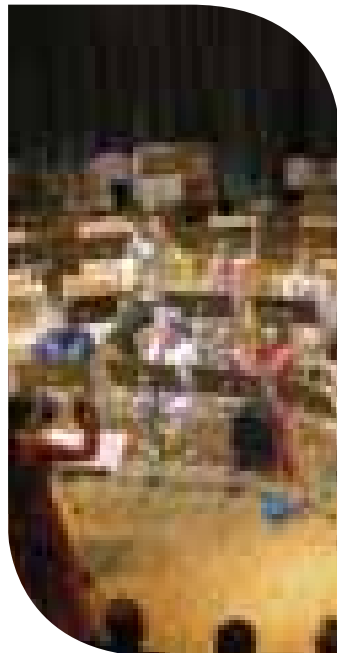
lähestyä ennen kuin kappale on esitettävässä kunnossa. Tätä täytyy kunnioittaa ja toimia herrojen tahdon mukaisesti, onhan kotiharjoittelu suuri osa musiikin harrastusta.

Leirit ovat olleet mieluista kohokohtia arkisessa pakertamisessa. Näin opitaan myös kantamaan vastuu itsestään ja huolehtimaan omasta hyvinvoinnistaan. Ystävyys-suhteet vakiintuvat ja saavat tiettyä syvyyttä kun on hengitetty samaa huoneilmaa viikonlopun ajan.

Orkesterissa soittaminen tuo myös varmuutta esiintymiseen ja tässä jos missä on otettava toiset huomioon. Ei auta olla ensimmäisenä maalissa. Poikien ollessa kyseessä kyllä musiikissakin voidaan kilpailla, se on tullut todistetuksi.

Esiintymiset ovat sokerina pohjalla. Kun skeittikengät ja farkut vaihtuvat valkoiseen paitaan ja mustiin housuihin, niin siinä unohtuu kotona tekemättömät kotityöt ja opistolla vietetyt odotustunnit.

Tarja Niemeläinen

Emilia Peltonen, Sirkku Hilanko ja Emilia Tolvanen

SIRKKU HILANKO ja viuluoppilaat

Olen Sirkku Hilanko ja opetan Lahden musiikkiopistossa viulunsoittoa. Kotoisin olen Heinolasta mutta olen asunut Lahdessa jo viisi vuotta opintojen ja sittemmin töiden merkeissä. Valmistuin Lahden ammattikorkeakoulusta viime keväänä viulunsoitonopettajaksi. Tällä hetkellä opetan myös Heinolan musiikkiopistossa sekä toimin yläasteella musiikinopettajana.

Soittoharrastukseni alkoi 7-vuotiaana. Silloinen muskariopettajani Leena Pulkki suositteli instrumentikseni viulua, jota en ehkä muuten olisi tullut ajatelleeksikaan. Ja sitä päätöstä ei ole tarvinnut katua. :)

Klassisen musiikin lisäksi pidän paljon kevyemmän sekä kansanmusiikin soittamisesta, luonnosta, liikunnasta ja tietenkin myös kotona Heinolassa asustelevista villakoiravanhuksista Pikistä 14v. ja Baldusta 12v.

Mukavaa joulunodotusta kaikille!

Oppilaat kertovat...

Minun nimeni on Emilia Peltonen. Käyn Kärpäsen koulua. Olen 10v. ja harrastanut viulunsoittoa noin kolme vuotta. Pienempänä kävin muskaria ja muskarin jälkeen soitin viisikielistä kannelta. Nykyään viulun lisäksi harrastan kuvaamataidetta ja teoriaa. Minun opettajani on Sirkku.

Emilia Peltonen

Olen Emilia Tolvanen 11v, asun Hollolan Paimelassa ja olen viidennellä luokalla. Soittoharrastukseni alkoi muskarista. Olen soittanut viulua musiikkiopistolla jo neljä vuotta. Suoritin 1/3-viulututkinnon viime keväänä. Opiskelen myös musiikin teoriaa ja säveltapailua. Viulunsoitonopettajani on Sirkku Hilanko ja hän on minusta ihana ja hyvä opettaja. Soittaminen on mielestäni kivaa. Esiintyminen on mukavinta ja harjoittelu joskus raskasta.

Emilia Tolvanen

SÄDE NIEMI -pienestä ballerinaista isoksi tanssinopettajaksi

Muistan hyvin balettitunnit Kouvolan vanhan paloaseman ullakkosalissa. Meitä oli paljon pieniä tyttöjä, joilla oli kaikilla samanlainen balettipuku. Se oli vaaleanpunainen, siinä oli tyllireunus ja pikkuhousujen reunat näkyivät aina sen lahkeesta.

Myöhemmin tulivat vaaleansiniset puvut ja sitten valkoiset, joissa ei enää ollut tylliä. Silloin me oltiin jo ihan oikeassa balettikoulussa eikä missään satubaletissa. Tunnilla oli rahiseva kasettisoitin ja meidän opettajamme oli Minna Vapaa, mukava mutta aika tiukka nainen, jonka musta tukka oli aina kauniisti nutturalla. Me tehtiin vuorenpikkoja ja keijukaisia, sekä mehiläistanssia.

Keväisin meillä oli iso balettiesitys Kouvolan teatterilla. Esityksiä harjoiteltiin paljon ja äiti sai opettajalta puvun ompeluun ohjeet. Äiti ei tykännyt ompelusta ja kaikkien muiden puvut näyttivätkin jotenkin vähän erilaisilta kuin minun pukuni. Minusta puku oli kuitenkin tosi ihana ja äitikin hymyili, kun näki sen päälläni.

Teatterin pukuhuoneissa oli peilit, joiden ympärillä oli lamppuja ja siellä tuoksui jännältä. Esiintyminen oli vähän pelottavaa, sillä yleisö näytti mustalta mereltä, jossa välkähteli silmiä. Myöhemmin tajusin että ne olivat katsojien silmälaseja. Lavalle mentiin kapeita kiemuraisia portaita pitkin, paksujen verhojen välistä. Kun astui lavalle, lavan reunoilla olevat valot häikäisivät silmiä. Tanssimisesta lavalla en muista paljoa, mutta lopuksi saimme hurjat aplodit. Jotkut isommat tytöt olivat hurjan hyviä ja kauniita esiintymisasuissaan. Kerran yksi isompi tyttö kaatui lavalla ja sitä itketti esityksen jälkeen. Silti hän oli minusta tosi hyvä.

“Esiintyminen oli vähän pelottavaa, sillä yleisö näytti mustalta mereltä, jossa välkähteli silmiä.”

Myöhemmin tulivat telinevoimistelu, jazztanssi ja koulun juhlaesitykset. Esiinnyin kaikenlaisissa juhlissa ja tapahtumissa, eikä se enää jännittänyt niin paljoa. Kouvolan Kaupunginteatterin musiikaali Zorbas oli ensikosketukseni ammattilaisteatteriin. Tuntui tosi hienolta saada palkkaa siitä, että tanssi. Lukioaikani Kouvolaan tuli Teatterikorkeakoulusta valmistunut Piia Koskela, jonka kautta tutustuin

nykytanssiin. Se kolahti minuun heti ja tajusin että sitä haluan tehdä enemmänkin. Samaan aikaan aloin vetämään erilaisia liikunta- ja tanssiryhmiä ja ymmärsin miten hienoa on synnyttää ja jakaa tanssimisen kokemuksia opettamalla.

Lukion jälkeen pääsin ensi yrittämällä Savonia-ammattikorkeakoulun Musiikki ja Tanssiakatemiaan opiskelemaan tanssia pääaineinani nyky- ja jazztanssi, tavoitteena tanssinopettajan AMK-tutkinto. Samalla pääsin sisälle siihen, mitä tanssi ammattina tarkoittaa. Olin mukana ammattilaisteattereissa, Tanssiteatteri Minimissä ja Kuopion Kaupunginteatterissa. Lisäksi teimme koulussa lukuisia produktioita. Ystäväni kanssa perustimme myös oman tanssiteatteriryhmän, Päänkääntäjät. Tajusin että tanssijan työ on raskasta ja hommaa: aikaisia aamuja ja myöhäisiä

iltoja, hikeä, hampaiden kiristystä ja kipeitä lihaksia. Siihen kuuluu myös paljon naurua, itsensä löytämisen ja rajojen rikkomisen kautta syntyvää iloa sekä tietysti ne ihanat puvut, paksut esiriput, esiintymisjännitys, mustat välkehtiväsilmaiset yleisömeret ja häikäisevät sivuvalot.

Neljä tanssin täyteistä vuotta Kuopiossa on nyt ohi ja olen ensimmäistä vuotta freelancer-tanssinopettajana Lahdessa. Opetan monen ikäisiä, kokoisia ja tasoisia oppilaita seitsemässä eri paikassa. Nykytanssia, balettia, steppiä, keuhonhoitoa ja koreografiaa... Hurjasti uusia nimiä ja pieniä vaaleanpunaisia tyllireunaisia tyttöjä. Toivon että pystyn antamaan heille kaikille elämyksiä tanssin kiehtovasta maailmasta ja sitä kautta kasvattamaan heistä rohkeita, luovia ja kehoaan kunnioittavia yksilöitä.

Ensimmäisen vuoden tanssinopiskelijat kertovat kokemuksistaan...

4-5 vuotiaiden lastentanssiryhmäläiset pohtivat, mikä heidän mielestään on kaikkein kivointa tanssitunnilla. Maria Kivelän mielestä hyppymatto on hauskin. Senni Knaapi taas tykkää eniten pakkasherra ja auringonsäteet -leikistä. Matilda Marsala ja Kati Haakala ovat yhtä mieltä, että juokseminen on parasta. Maalaustanssi taas on Veronikan lempiharjoitus.

Lastentanssin harrastajat miettivät jonkin aikaa, ennen kuin keksivät, mitä ovat tanssitunneilla oppineet. ”Hyppymattojuttuja!”, huudahtaa Maria Kivelä. Matilda Marsala sanoo oppineensa kävelemään niin ettei törmäile.

Ensimmäisen vuoden tanssinopiskelijat kertovat kokemuksistaan...

Lastentanssin harrastajia tanssitunnille tuleminen ei paljoa jännittänyt. Aikuisbaletin harrastajat taas olivat miettineet pitkään uskaltavatko he tulla. ”Onneksi tulin!” sanoo Nina Pyyhtiä ja kertoo, miten päätyi balettitunnille: ”Olen pikkutyöstä lähtien haaveillut tanssivani balettia. Sitten sain tarpeekseni monen vuoden urheilemattomuudesta ja halusin löytää jonkun kivan lajin. Ystäväni Varpu patisti minut aikuisbalettitunnille ja olen nauttinut tästä tosi paljon.” Naiset miettivät yhdessä, mikä baletissa kiehtoo: ”Sen rauhallisuus, kaunis musiikki ja selkeät liikkeet.” ”Jotenkin tämä vaan on kauhean kivaa,” toteaa Nina Pyyhtiä. ”Kivaa mutta vaikeaa!” lisää Nina Eklund.

Kuvassa Nina Eklund ja Nina Pyyhtiä

Aikuisbaletin harrastajat Nina Eklund ja Nina Pyyhtiä sen sijaan eivät osaa eritellä, mikä tanssitunnilla on kivointa. ”Kaikki on kivaa”, he sanovat melkein yhteen ääneen. He luettelevat vuoron perään asioita, joita ovat oppineet tunnilta. ”Olen löytänyt semmoisia lihaksia, joita en tiennyt olevankaan”, Nina Pyyhtiä kertoo. ”Kehonhallinta ja kontrolli ovat parantuneet jo nyt, etenkin keskikehoa olen alkanut hahmottaa paremmin,” toteaa Nina Eklund ja jatkaa: ”ja niskat eivät ole läheskään niin jumissa kuin ennen.”

OPPILAIKEN TERVEISIÄ...

Aloitin viulunsoiton 6-vuotiaana. Sain oman pienen viulun, mikä oli erittäin kaunis. Alussa soittaminen tuntui vaikealta, mutta vähitellen soitto alkoi sujua ja innostuin siitä yhä enemmän. Mukavinta viulunsoitossa on se, kun oppii soittamaan jonkin uuden laulun, mistä tykkää. Olen jo oppinut soittamaan viululla monia lauluja. Olen saanut soittaa viulua musiikkiopiston joulukonserteissa, missä oli paljon soittajia. Se tuntui kivalta ja vähän jännittävältäkin.

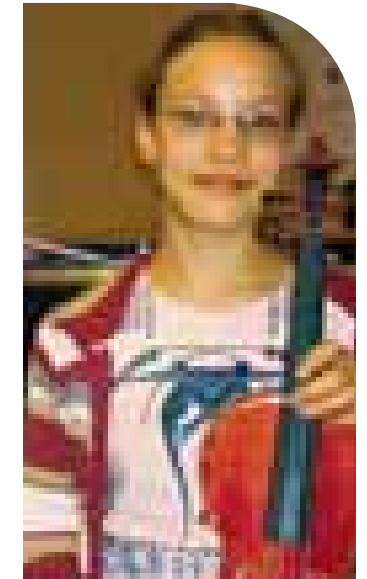
Myös 6-vuotias pikkusiskoni Vilma on aloittanut viulunsoiton. Aiomme harjoitella yhdessä viulunsoittoa ja toivomme, että saamme joskus esiintyä yhdessä jossakin tilaisuudessa.

Tykkään musiikista, laulan paljon kotona ja koulussa ja soitan myös pianoa. Musiikki on minusta kiva harrastus ja siinä tutustuu uusiin kavereihin.

Veera Ylitalo 8 v

Opistossa on syksystä 2003 alkaen harjoitellut kahden viulun ja pianon muodostama trio, jonka nimeksi vakiintui tri - tonus, siis ilman väliviivaa tritonus, teoriatunneiltakin monelle tuttu ilmaus...

Pianotrio TRI - TONUS soittaa yhdessä

Niina Alinen, Sini Pöyry ja Milka Laakso on Tri - tonus

Tritonus on intervalli, joka kuultuna on salaperäinen, ehkä riitasointinenkin, mutta jota ilman musiikki olisi yllätyksetöntä ja tylsää. Tritonus voi olla ylinouseva kvartti tai vähennetty kvintti, siitä on siis moneksi... Opettaja keksi nimen sillä perusteella, että tunneilla on vauhdikasta ja hauskaa, eikä missään nimessä tylsää. Sitä paitsi juuri nimen keksimisen aikoihin ohjelmistossa oli sävellyks, joka oli täynnä riiteleviä ääniä, glissandoja ja räminää. Tri tarkoittaa myös kolmea ja tonus ääntä, joten eikö se kuvaa aika hyvin kolmen soittajan ryhmää? Siispä Niina Alinen ja Milka Laakso, viulu sekä Sini Pöyry, piano ovat kokoontuneet kerran viikossa soittamaan yhdessä sekä sulo- että riitasointista musiikkia.

Tytöt viihtyvät yhdessä, joskus jopa niin hyvin, että Johanna – opettaja meinaa jäädä vähemmistöön äänen voimakkuudessa. Tällä hetkellä työn alla on uusi sovitus tutusta laulusta Tuiki, tuiki tähtönen, joululaulu Kulkuset sekä Edvard Griegin Peer Gynt – sarjasta sävellyks Vuorenkuninkaan luolassa.

”Yhdessä on kiva soittaa”, tytöt toteavat. ”Erityisen hauska oli kappale Metamorfoosi, jossa viululla soitettiin glissandoja ja lopussa Sini räpähti koskettimien päälle!” Ei siis mitään hiljaista ja varovaista väkeä tämä tritonus.

PIENTEN UUTISIA...

Hei! Olen Roosa Reponen 7v. Minulla on ihanat harrastukset täällä Lahden musiikkiopistossa. Jatkan kantelevalmennuksessa toista vuotta, opettajana jo muskarista tuttu iki-ihana Sari Sakki. Balettiopettajamme Sari Jäppinen järjesti meille viime keväänä upean elämyksen, satuballetin Lumikki ja seitsemän kääpiötä. Sain olla mukana pienenä metsän eläimenä. Minulla oli pupun rooli ja pomput menivät kerta kerralta paremmin. Oi, voisimpa tanssia aina!

Taikalangasta kiinni ja ryhti suorituu. Kuvassa Katri, Karoliina ja Roosa.

Jalkapohjat tiukasti latetaan ja hyvä ryhti. "Tikka hakkaa nokalansa puuhun pesäkoloansa" Kuvassa Julia, Anna ja Roosa

Muurahainen kiipeää vuoren päälle, mutta... Kuvassa Paolo

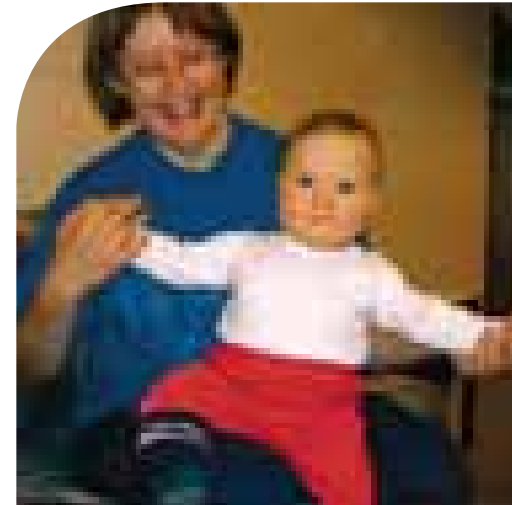
Hei! Olen Paolo Reponen 5v. Olen muskarissa 5-vuotiaiden ryhmässä, opettajana Camilla Jyrkiäinen. Meillä on aina hurjan hauskaa Camillan tunnilla. Viisi ankkaa lähti leikkimään ja taikamatolla lentely olivat suosikkejani keväällä. Tänä syksynä on leikitty uusia leikkejä, katso kuvat. Odotan kovasti kantelevalmennukseen ja poikien tanssiin pääsyä. Haluan kääpiöksi esitykseen mukaan. Ai niin, harrastamme Roosan kanssa lisäksi pianonsoittoa yksityisopettajalla.

Syysterveisin

Roosa ja Paolo

PS. Kuvat otti äiti, kiitos kaikille opettajille ja kavereille kärsivällisyydestä. Äiti on välillä rasittava, kun se aina kuvaa.

JA PIENIÄ UUTISIA...

Veera Korhonen ja äiti-Virven.

Veera Korhonen käy äitinsä, sellonsoitonopettaja Virven kanssa vauvamuskarissa ja uimassa. Pomppiminen musiikin tahdissa on myös hauskaa puuhaa.

Lyömäsoitinopettaja Riku Heino ja tytär Fiia 1,5v.

Fiia käy muskarissa, kitara ja basso ovat suosikkisoittimet. Autoilu ja moottoripyöräily kiinnostavat myös kovasti.

Otto ja isoäiti Riitta Parviainen

Pianonsoitonopettajamme Riitta Parviainen lapsenlapsensa Oton (1v.) kanssa tutustumassa mahdollisesti tulevassa olevaan muskariluokkaan. Myö rumpujensoitto kiinnostaisi Ottoa kovasti.

PUSKARADIO KERTOO, ETTÄ

Kalevi Aho -salissa

ON MUKAVA JA HELPPO JÄRJESTÄÄ TILAISUUKSIA

Kalevi Aho -salista on tullut suosittu paikka konserttien, kokousten ja juhlien järjestämiseen. Opiston uusissa toimitiloissa on jo ensimmäisen toimintavuoden aikana järjestetty lukuisia erilaisia tapahtumia, konsertteja ja kokouksia sekä niin isoja kuin pieniäkin juhlia. Tilat ovat osoittautuneet toimiviksi ja mukautuvat tilanteen vaatimalla tavalla.

Viihtyisä Hämeenmaa-sali sijaitsee aivan pääsalin yhteydessä, jossa on vaivaton järjestää esim. tilaisuuksien väliaikatarjoilut tai pienemmät kutsut. Rakennuksesta löytyy myös useita pienempiä huoneita esim. ryhmätyöskentelyyn. Täydelliset tarjoilupalvelut järjestää samassa yhteydessä sijaitseva Comfort Hotel Lahti.

Kalevi Aho -sali on varustettu nykyaikaisella kokoustekniikalla. Tarvittaessa käytössäsi on myös mittava tehostevalaistus.

Entä jos tilaisuudessasi esiintyisi nuorten soitin- tai tanssiryhmä? Musiikkiopiston satapäisestä oppilasjoukosta löytyy aina sopiva esiintyjä tai ryhmä ilahduttamaan vaikkapa kokouspäivääsi.

Kalevi Aho -sali	225 hlö
Hämeenmaa -sali	20-150 hlö
Ryhmätyötilat	5-30 hlö

Lisätietoja ja edulliset vuokraushinnat netissä: www.lahdenmusiikkiopisto.fi

Comfort Hotel Lahti

Comfort Hotel Lahti toimii yhteistyössä musiikkiopiston kanssa. Hotellin huoneet ovat kodikkaita ja hyvinvarusteltuja ja kodikkaaseen tunnelmaan kuuluu myös ystävällinen palvelu. Ravintolamme ruokalistalta löytyy herkkuja jokaisen makuun. Huonehintoihin sisältyy runsas aamiainen sekä iltasauna. Hotellilla on omat paikoitustilat.

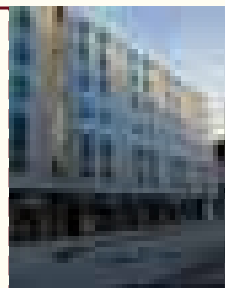
Hotellissa on 1-4 hengen huoneita, majoittuvia enintään 181 henkilöä.

Tällä lipukkeella Ravintola Dallaksessa

-20%

alennus kahdelle hengelle
kaikista á la carte annoksista

Comfort Hotel Lahti Hämeenkatu 4, 15110 Lahti
puh. 03-81721 fax. 03-817 2708

Comfort Hotel Lahti

Hämeenkatu 4
15110 Lahti
puh. 03-81721
fax. 03-817 2708

MAIJA WIDGREN ja cembalo-oppilaat

Hei! Olen Maija Widgren,
opetan cembalonsoittoa musiikkiopistossa.

Soitonopiskeluni alkoi lapsena pianonsoitolla. Pianoa pimputellessani minua alkoi kiinnostaa myös muut kosketinsoittimet. Cembaloa soitin sivuaineena Lahden ammattikorkeakoulussa opiskellessani pianonsoiton opettajaksi. Myös urkuja olen soittanut ja seuraavaksi kokeilen tuttuni rakentamaa klavikordia.

Tällä hetkellä suurimman osan ajastani vie kuitenkin pieni tyttönen, Elida, joka on vasta 7kk, eikä juuri anna minun tehdä muuta kuin pitää itseään sylissä...:) Mieheni Pasin kanssa tykkäämme mm. samoilla luonnossa, harrastaa valokuvausta sekä viettää aikaa ystävien seurassa.

Ilkka Särkiö

Pyysin oppilaitani Särkiön Ilkkaa ja Aulia hieman kirjoittamaan, mikä cembalonsoitossa viehättää.

Ilkka: "Tykkään soittaa cembaloa, koska siinä on kiva ääni, sitä on kevyt soittaa ja koska se on aika erikoinen. Cembalon ääni on rauhoittava ja sillä pystyy säestämään (sille on tehty paljon säestyksiä, continuosoitin kun on)."

Auli: "Cembalo on kaunis ja eksoottinen soitin ja nautin paljon sen soittamisesta. Eri äänikerrat tuovat monipuolisuutta. Cembalot ovat niin yksilöllisiä, omia taideteoksiaan, että eri cembaloiden soitto on kuin puhuisi eri ihmisten kanssa. Klassismiin ja romantiikkaan verrattuna barokki on tunteikasta ja ylen nättiä. Sitä on paitsi kiva kuunnella, myös tosi kiva soittaa."

RISTO PERMIKANGAS JA BASSO-OPPILAAT

Nimeni on Risto Permikangas ja Lahden musiikkiopistossa olen ollut sähköbasson opettajana viime syksystä. Oppilaita tällä hetkellä on kuusi. Olen valmistunut vuonna 1996 Sibelius-Akatemiasta. Musiikin parissa olen ollut 7 vuotiaasta lähtien. Klarinetti ja sähköbasso ovat pääinstrumenttini. Mutta toki soitan muitakin soittimia.

Tiina Alajuuma ja opettaja Risto Permikangas

Päivittäin käytän työssäni rumpuja, kitaraa ja pianoa. Ja tietenkin laulan. Musiikkiopiston lisäksi opetan Kärpäsän peruskoulussa ja Mukkulan lukiossa. Tapaan päivittäin hyvin erilaisia nuoria. Pidän työstäni siksi, että saan tehdä musiikkia monella tasolla.

Bassotunnit koostuvat hyvin erilaisista elementeistä. Opettajan rooli ei ole läheskään aina se, joka tuo uutta soitettavaa. Oppilaiden soittotaitojen kehittyessä muuttuu rooli enemmän työhön ohjaajan rooliksi. Nuoria musikoita eräällä tavoin valmennetaan tulevaan työhön. Tällaiset keskustelut ovat ehkä tärkeämpiä meidän rock-musiikin kanssa työskentelevien parissa kuin klassisen puolen musikoitten. Työtilaisuudet ja

työajat ovat välillä varsin erikoisia. Puhumattaakaan pitkistä ajomatkoista. Nuorten alalle suunnattujen muusikoiden on hyvä tietää etukäteen työskentely-ympäristönsä haasteista

Tunneilla perehdytään basson soitossa soittoimen hallintaan, soittotekniikoihin, musiikin teoriaan. Tuntien aikana soitetaan erilaisia rytmeihin, soitintuihin ja musiikin tyylilajeihin liittyviä harjoituksia. Skaalaa ulottuu Bachista speed metalliin. Oppilaan kiinnostuksesta riippuen. Välillä kuunnellaan oppilaiden bändien tekemiä äänitteitä. Lahdessa on tällä hetkellä monia erittäin hyviä rock-musiikin eri suuntauksia edustavia ryhmiä. Näistä nuorista musikoista taidamme tulla kuulemaan.

Tärkein tavoitteeni kaiken tiedollisen ja taidollisen opetuksen lisäksi on saada oppilaat innostumaan soittamisesta. Musiikki on haraastuksena ja myös ammattina erinomainen. Elinikäisen harrastuksen alkuun saaminen on tärkeää työtä. En osaa tulevaisuuteen nähdä, mutta luulisin, että enemmän ja enemmän aikuisväestöstä tulee löytymään ihmisiä, jotka harrastavat bändeissä soittamista. Jo nyt kuulee puhuttavan isien tai äitien bändeistä. Soittaminen ei ole ikäkysymys. Musiikki on tarkoitettu kaikille. Innostunut soittaja ei lopeta soittamistaan. Hiljaisia kausia tulee mutta jonain päivänä soitto jatkuu.

Basisti on rumpalin kanssa bändin selkäranka. Hän ei pidä suurta melua itsestään vaan hoitaa työnsä hyvin. Häneen voi luottaa. Basisteista kerrotaan siksi vitsejä, koska muiden soittajien itsetunto ei kestäisi moista solvausta. Noille perättömille, kateellisten ihmisten jorinoille viittaa basisti kintaallaan. Tai vain hymähtää. Basisti tietää arvonsa. Toivotan kaikille lukijoille hyvin matalataajuista ja jytisevää loppuvuoden jatkoa. Terveisin Risto ;-)

Markus Lanu 15v.

Riston oppilaat kertovat...

Sain basson 12-vuotiaana. Meillä oli kotona sähköpiano jota kukaan meistä ei pahemmin soittanut. Faija ehdotti että vaihdetaan se bassoon, sillä hän oli itse soittanut bassoa nuorempana.

Kun sain basson soittelee sitä vain tekemisen puutteessa. Innostuin siitä kun aloin kehittyä sen soitossa. Bassonsoittoa en varsinaisesti treenaa, soitan silloin kun tekee mieli tai muuten vaan sattuu käteen, ja silloin kun on bändiharkat tietysti. Soittelen ja harjoittelen lempiyhtyeitteni biisejä usein, enimmäkseen Guns'n Roses:si ja Metallicaa, ja joskus Black Sabbath:ia.

Kuuntelen myös autossa funkia ja jazzia mielelläni. Olen soittanut monenlaista musiikkia kavereiden kanssa eri bändeissä. Kun tekniikka on kunnossa, niin biisejä ei ole yleensä vaikea soittaa. Niiden harjoittelu tietysti vie aikaa. Bassonsoittajalla täytyy olla hyvä rytmitaju ja soittaminen on teknisesti vaativaa. Basson soittaminen on hauskaa, koska on monia tyylilajeja joita voi käyttää. On aivan itsestä kiinni kuinka soittamisessa tulee edistymään.

...Riston oppilaat kertovat

Tiina Alajuuma

1. Kerro itsestäsi.

Nimeni on Tiina Alajuuma, 14 v. Olen Lahden Yhteiskoulun musiikkipainotteisella 8 E-luokalla. Basson soiton lisäksi olen opiskellut koskettimien soittoa kolme vuotta muualla.

2. Milloin aloitit soittamaan?

Aloitin basson soittamisen tänä syksynä.

3. Miksi olet valinnut sähköbasson?

Pääsin joskus koulun musiikin tunneilla soittamaan bassoa ja 7:n luokan aikana rupesi kiinnostamaan sen soittaminen jotenkin. Konserteissa kiinnitin huomiota basisteihin ja halusin soittaa kuten he. Sitten huomasin Musiikkiopiston nettisivuilta, että siellä voisi opiskella basson soittoa ja niin hakeuduin tänne opiskelamaan.

4. Millaista musaa kuuntelet?

Kuuntelen paljon suomalaista musiikkia ja suosikkejani ovat mm. Neljä Ruusua, Tehosekoitin ja Disco. Ulkomaisista bändeistä ehdoton suosikkini on Muse ja muita hyviä ovat esim. Savage Garden ja Escobar. En pidä erityisemmin heavysta ja rapista.

5. Ovatko naiset aloittaneet nousun rock-musiikin kärkeen?

Mielestäni kyllä. Onhan aina ollut hyviä naismuusikoita, mutta enemmän naiset ovat kuitenkin kunnostautuneet popimman musiikin saralla. Esim. Tiktakin musiikkityyli on vaihtunut rockimpaan ja myös Nerdee sekä Indica ovat tällä hetkellä pinnalla kotimaisista tyttöbändeistä. Mielestäni naisten pitäisi ruveta rohkeammin perustamaan rock-bändejä, sillä se toisi hyvää vaihtelua ainaiseen miesvoittoiseen rockiin. Toivottavasti tulevaisuudessa musiikki tulee olemaan entistäkin rockimpaa ja toivottavasti se tuo mukanaan myös uusia hyviä naisrokkareita.

6. Poikien soitin – vai onko?

Basso on mielletty ehkä enemmän poikien soittimeksi, koska julkisuudessa on ollut toistaiseksi melko vähän naisbasisteja, mutta kyllä basso on mielestäni yhtä lailla tyttöjen soitin, kuten esim. piano on myös poikien soitin.

7. Vaikeinta basson soitossa? Entä helpointa?

Ainakin näin aluksi vaikeinta on ollut se, että sormissa ei ole vielä tarpeeksi voimaa ja näppäryyttä. En osaa sanoa, mikä olisi helpointa, mutta periaatteessahan kaikki on helppoa kun siihen keskittyy kunnolla ja harjoittelee paljon.

Eemeli Virtanen, kornetti

1. Kuka olet?

Eemeli Virtanen, kornetinsoittaja. Täytin juuri 8 vuotta.

2. Miksi aloitit kornetinsoiton?

Muskarin jälkeen mietittiin kotona sopivaa soitinta, halusin ehdottomasti kornetin. Veli ollut esimerkkinä.

3. Mikä soittamisessa on kivointa?

Kotona harjoittelu.

4. Keitä perheessäsi soittaa?

Isoveli Valtteri soittaa trumpettia, äiti Varpu myös. Isosisko Heidi-Marja soittaa viulua.

Hyvää Joulua
& Onnellista Uutta vuotta!

Pikkuveli Aaroni 3kk, kuuntelee mielellään kornetin soittoa. Kuunteluoppilaana hän on jo vanha tekijä!

OPPILAIEN TERVEISIÄ...

Hei Pikalirinän lukijat!

Olen Arno Lehtonen, 12v, ja soitan kitaraa Sirpa Johanssonin oppilaana. Kitaran valitsin soittimekseni, koska isänikin soittaa kitaraa. Kitaransoitto on ollut ihan mielenkiintoinen harrastus.

Olen nyt soittanut valmennusryhmä mukaan lukien 5 vuotta, ja kuudes on meneillään. Myös veljeni Riku soittaa Musiikkiopistolla kornettia. Kitaramatineissa ja musiikki-illoissa on tullut esiinnyttyä joka vuosi. Kamarimusiikkivartissa olen soittanut ainakin kolmena vuonna. Tutkinnoista olen suorittanut 1/3, sen kaikkein ensimmäisen. Keväämmällä tai ensi syksynä olisi tarkoitus suorittaa 2/3-tutkinto. Musiikin-teoriastakin olen suorittanut 1/3, ja keväällä pitäisi suorittaa säveltäpäilukoe 2/3:sta, teoria-kokeen olen jo suorittanut.

Olen käynyt monilla viikonloppuleireillä, melkein kaikilla, joihin kitaristit ovat päässeet. Leireillä on ollut hauskaa, kun on ollut kaikkea muutakin kivaa kuin soittaminen, esim. kortinpeluu tai Jouko Mäkilohiluoman yhden miehen orkesteri ja leirikonsertit, joissa on ollut kiva esiintyä.

JENNI UITTO ja käärätorvioppilaat

Liisi Laurila, Lassi Laurila ja Jenni Uitto

Hei, olen musiikkiopiston käyrätorvensoitonopettaja Jenni Uitto. Ikää minulle on tähän mennessä kertynyt 24 vuotta, joista Lahdessa olen asunut viimeiset neljä. Kotoisin olen etelä-pohjanmaalta Seinäjoelta. Lahteen minut toi opiskelupaikka ammattikorkeakoulun Musiikin laitoksella, josta valmistun jouluna 2004.

Musiikkiharrastukseni aloitin pianonsoitolla ja muutaman vuoden kuluttua käyrätorvi tuli mukaan kuvioihin. Musiikkilukiossa opiskellessani pianonsoitto sai väistyä ja käyrätorvi vaihtui pääaineekseni. Ja niin sen avulla löysin myös nykyisen ammattini. Minulla on kuitenkin ”paha” tapa innostua monista asioista ja niinpä opiskelenkin tällä hetkellä myös kulttuurituottajaksi. Saa vain nähdä, mitä minusta isona tulee...

Vapaa-aikaani vietän mm. ulkoillen Lilli-koiran kanssa. Leipominen ja laiskottelu kuuluvat myös lempi-puuhiini.

Käärätorvioppilaita

Hei, olen Lassi Laurila ja aloitin käyrätorven soittamisen syksyllä 2004. Ennen kuin siirryin käyrätorveen soitin alttorvea kolme vuotta. Soitan nykyään käyrätorvea, sillä alttorvelle joka oli es-vireinen ei yleensä löytynyt orkestereista omaa nuottia. Entinen opettajani suositteli minulle käyrätorvea jo kauan ennen kuin siirryin siihen. En halunnut siirtyä käyrätorveen, sillä pelkäsin, että kaikki tippuisi nollille ja soittamisen opiskelu alkaisi alusta. Näin ei kuitenkaan käynyt, koska kolmen vuoden kokemuksella hallitsin perusasiat jo lähes kokonaan. Ainut asia mikä tuli uutena oli uudet sormitukset, mutta eiköhän nekin opita, kun vain jaksaa harjoitella.

Hei, olen Liisi Laurila ja soitan käyrätorvea. Aloitin vuosi sitten. Olen 9-v. Aloitin täällä sen takia, koska täällä on leirejä. Käyn soittamassa joka maanantai. Openi on Jenni Uitto. Soittamisen lisäksi harrastan ratsastamista. Meillä on iso musta belgianpaimenkoira, jonka nimi on Veeti.

ESITTELYSSÄ TATJANA LIBEROVA

Takana Tatjana Liberova ja Annukka Nevalainen. Edessä Samuli Laiho ja Jonna Mäyrä.

Pietarilainen viulunsoitonopettaja Tatjana Liberova on opettanut opistollamme 12 vuotta. Tatjana käy Lahdessa kaksi kertaa kuussa ja viipyy kerrallaan kaksi päivää. Hän sanookin, että Lahdesta ja musiikkiopistosta on tullut hänelle toinen koti.

Energinen Tatjana kertoo rakastavansa viulunsoiton opetusta ja työ on hänelle samalla myös harrastus. Tatjana opettaa lapsia aina 4-5 vuodesta 18 ikävuoteen. Hän on kiinnostunut erityisesti alkeiden opettamisesta.

Kotikaupungissaan Pietarissa Tatjana opettaa Vasilisaaren musiikkiopistossa, jossa hän on työskennellyt 36 vuotta. Tatjana kertoo saaneensa kouluttaa uransa aikana monia lahjakkaita oppilaita, jotka ovat menestyneet ympäri maailmaa viulukilpailuissa ja konsertoineet suurten

orkesterien solisteina. Venäjällä viulistin ammatti on hyvin arvostettu ja viulunsoitonopetuksessa on pitkät perinteet.

Lahden musiikkiopistolla Tatjana kertoo viihtyvänsä erinomaisesti. Opistolla on ystävällinen ilmapiiri ja mukavia ihmisiä. Tatjana on päässyt tutustumaan myös Lahden kaupunginorkestriin, josta hän kiittää Tuomas Kinbergiä. Tatjanan oppilaista kaupunginorkesterin solisteina ovat esiintyneet Ilja Gringolz, Alexander Bulov, Vera Lopatina ja Semion Klimasevski.

Tatjana kertoo halunneensa nuorena orkesterimuusikoksi, mutta joutui luopumaan urahaaveesta käsivaivojen vuoksi. Eräs vanha kollega kannusti häntä opettajaksi. ”Kun on itse kärsinyt fysiologisista vaivoista ja joutunut ylittämään ongelmia, pystyy auttamaan paremmin oppilaitaan samankaltaisissa asioissa”, Tatjana sanoo.

Tärkeintä on viulistin kokonaisvaltainen kehittäminen, ei pelkästään teknisten taitojen opettaminen. Tatjana painottaa musiikin sisältöä ja viulistin oman mielikuvituksen tärkeyttä.

Tatjana seuraa mielenkiinnolla vanhojen oppilaidensa elämää. Hän on iloinen, että Tuukka Kinberg ja Annukka Nevalainen ovat valinneet musiikin ammatikseen ja myös Anna Pohjansalo on opiskellut musiikkia pitkään. Nykyisiä lahtelaisia oppilaitaan Tatjana kehuu ja toivoo myös tulevaisuudessakin saavansa työskennellä lahjakkaiden lapsien kanssa.

Annukka Nevalainen opettaa...

Hei! Nimeni on Annukka Nevalainen, opetan opistolla viulunsoittoa ja tällä hetkellä myös kitaravalmennusta. Olen 24-vuotias paljasjalkainen lahtelainen. Lahden musiikkiopiston oven avasin ensi kerran vuonna -88 (silloinen Lahden Musiikki-koulu). 11 vuotta opistolla musisoituani siirryin ammattiopintoihin Lahden ammattikorkean musiikin laitokselle. Valmistun viulunsoitonopettajaksi joulukuussa.

Viuluun päädyin ”vahingossa”, sillä musiikkikoulussa ei ollut pianonsoittopaikkoja vapaana. Olen ollut valintaani tyytyväinen, sillä viulu on monipuolinen soitin ja se tarjoaa mahdollisuuden soittaa erilaisissa kokoonpanoissa. Opiskeltuani viulunsoittoa Tatjana Liberovan opastuksella halusin viulunsoitonopettajaksi ja muusikoksi.

Olen opettanut musiikkiopistolla neljä vuotta. Opetan myös Asikkalan musiikkikoulussa kitaristeja ja tämän syksyn toimin Lahden kaupunginorkesterissa. Täällä Lahden musiikkiopistolla toimin Tatjana Liberovan assistenttina, eli osallistun oppilaiden opetuksen Tatjanan kanssa. Opistolla viihdyn erinomaisesti, täällä saa työskennellä kivojen oppilaiden ja opettajien kanssa. Vapaa-aikana harrastan liikuntaa, tapaan ystäviä ja hoidan kahta koiraani. Tulevaisuudessakin toivon saavani vielä opiskella, opettaa ja toimia muusikkona.

Annukka Nevalainen

...Tatjana Liberovan oppilaita.

"Etydit on harjoiteltu hyvin, mutta asento on kuin vanhalla hevosella."

Hei! Tulin musiikkiopistoon seitsemän vuotta sitten opiskelemaan viulun soittoa. Vuosien varrella musiikkiopinnot ovat täydentyneet piano-, sävellys- ja teoriaopinnoilla. Yhteissoitto eri muodoissa on aina ollut mieleeni.

Viulunsoittoon käytän mielestäni paljon aikaani, sillä en oikein arvaa mennä harjoittelematta oppitunnille. Opettajani Tatjana Liberova on vaativa, mutta onneksi erittäin huumorintajuinen henkilö. Hän antaa niin hyvän kuin huononkin palautteen aina suoraan: "Etydit on harjoiteltu hyvin, mutta asento on kuin vanhalla hevosella."

Tatjanan poissa ollessa oppitunnit pitää Annukka Nevalainen. Annukan tunnit eivät ole yhtä vauhdikkaita kuin Tatjanan, mutta hyödyn niistä tosi paljon.

Kun uuvun kuuntelemaan omaa soittoani, menen konserttiin. Tällä hetkellä minua kiinnostaa eniten Dmitri Sostakovitsin musiikki.

Rentouttavinta on, kun heittäydyn sängylle, pistän kuulokkeet korvilleni ja annan heavy metallin virrata pääni läpi.

Samuli Laiho, 14 vuotta

Hei! Olen Jonna Mäyrä, 12 vuotta. Käyn Lotilan koulun kuudennetta luokkaa. Aloitin musiikin opiskelun muskarissa, josta siirryin soittamaan kannelta. Olen soittanut viulua 3 vuotta Tatjana Liberovan ja Annukka Nevalaisen oppilaina musiikkiopistolla.

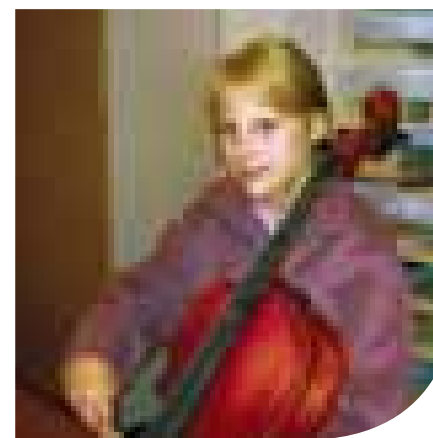
Viulun soiton lisäksi harrastan tällä hetkellä Laulupuu -kuoroa ja soitan opiston kamari-orkesterissa. Viime kesänä olin Jalasjärven musiikkileirillä soittamassa viulua. Ja kahtena sitä edellisenä kesänä olin Italiassa kansainvälisellä musiikkikurssilla soittamassa. Tykkään viulun soitosta paljon. Opettajani ovat todella hyviä. Musiikki on minulle todella tärkeä asia!!! Pidän kaikenlaisesta musiikista. Rakastan myös laulamista! Saa nähdä mitä tulevaisuus tuo tullessaan!

Syksyisin terveisin:
Jonna

Olen Tiia Miettinen (14v.) Aloitin huilunsoiton syksyllä 2002. Valitsin soittimekseni huilun, koska pidin huilumusiikista, ja halusin oppia soittamaan myös itse. Käyn myöskin musiikkiopiston puhallinorkesterissa. Tykkään soittaa kitaralle ja huilulle tarkoitettuja kappaleita, ja soitammekin niitä soittotunnilla jonkin verran yhdessä kitaraoppilaan kanssa.

Inka Ala-Sippola, Sello

Hei, olen Inka Ala-Sippola 10v. ja aloitin sellonsoiton syksyllä 2004. Pienempänä kävin myös Fermaatti-kerhossa. Olen Salpakankaan koulussa musiikkiluokalla. Sellon soittamisen lisäksi käyn hiihtokoulussa tiistaisin.

Terkuja kaikille!

OPPILAIDEN TERVEISIÄ...

Olen Karoliina Artjoki, 17-vuotias lukiolaisyttö. Aloitin tänä syksynä laulutunnit Leena Pulkin opetuksessa. Aikaisemmin soitin viulua monta vuotta. Vaihto viulusta lauluun tuntui luonnolliselta, sillä vaikka viulunsoitosta on ollut paljon iloa, on laulaminen aina ollut minulle se rakkain musiikin muoto.

Pikkutyttönä kävin muskarissa ja ala-asteella aloittaessani soittotunnit aloin samalla käymään myös kuorossa. Ja niin pitkälle kuin nyt kykenen muistamaan, ne "pakolliset" lauluesitykset sukujuhlissa sun muissa ovat kuuluneet kuvaan.

Alkaneet laulutunnit ovat olleet innostavia ja haasteellisia. Pidän monista erilaisista musiikkityyleistä ja lauluista, mutta etenkin suomalaiset kansanlaulut ovat aina olleet lähellä sydäntäni. Onkin mukavaa, kun laulutunneilla olemme niitä laulaneet. Mielestäni kansanlauluissa on sellaista rehellistä "alkuvoimaa" ja suomalaista tunnetta, mikä viehättää etenkin tätä neitosta. Talvi-ilta, jolloin on kova pakkanen ja kirkas tähtitaivas, suorastaan pakottaa laulamaan jokusen kansanlaulun, ulkona tietysti!

OTTO RÖSSI ja fermaattikerho

Otto Rössi soittaa urkuharmoonilla

Moi! Minä olen Otto Rössi 7 vuotta. Olen käynyt Musiikkiopistolla vauvasta lähtien. Ensin vauvamuskarissa äidin kanssa ja sitten muskarissa. Pianovalmennuksessa olin, mutta sitten äiti luki Fermaattikerhosta ja nyt olen siis fermaattikerholainen.

Fermaatissa on kiva käydä. Siellä opitaan kaikkea kivaa musiikkiin liittyvää. Tänä syksynä me ollaan tutustuttu pianoon, sähköpianoon, rumpuun, trumpettiin helistimiin, marakassiin ja viuluun. Antti näytti meille myös sotaharmonin; se oli aika vänkä vekotin. Tunnilla me soitetaan, siis kokeillaan soittimia, ollaan vihje-kilpailuja, joissa arvaillaan soittimia, lauletaan, piirustellaan ja kuunnellaan musiikkia ja Anttia. Antti on mukava tyyppi. Se on rauhallinen ja kova opettamaan meitä. Antti tietää soittimista vaikka mitä.

Äiti selitti, että Fermaattikerhossa tutustutaan eri soittimiin siksi, että minäkin tietäisin mitä soittimia on olemassa. Voin sitten itse miettiä, mikä soitin on kiinnostava. Nyt näistä tähän mennessä esitellyistä minua kiinnostaa eniten sähköpiano. Fermaatti on mukava kerho, tulkaa muutkin mukaan.

Vanhempana pidän tärkeänä sitä, että lapsi (ja perhe) saa aikaa soitinvalintaan, ettei tule tehtyä hätäistä ratkaisua. Meilläkin on kotona piano, mutta onko se Oton soitin, en tiedä vielä. Nähtäväksi jää millaiseen sopuratkaisuun pääsemme; mitä Otto haluaa ja mitä vanhemmat siitä ajattelevat. Toivon todella, että musiikista tulisi osa Oton elämää. Nyt tuntuu tärkeältä, että hän saa musiikista positiivisia kokemuksia, ja että hän viihtyy Fermaatissa. Onneksi Oton mielestä joka maanantainen kerhotunti on mukavaa hommaa.

Iloisin terveisin Otto ja Tiina (äiti)

Lentävä matto

Lastenkonsertti

To 13.1. klo 18 ja Pe 14.1. klo 18

LAHDEN MUSIIKKIOPISTO,
KALEVI AHO -SALI

Petri Juutilainen, kapellimestari

Lotilan kuudensien luokkien kuoro solisteineen
Terhi-Hildén-Salo ja Anne Majaniemi, kuoron valmennus

Säv. Jussi Rasinkangas

San. Juhani Konola ja Matti Laasonen

Sov. Petri Juutilainen

Liput: 6€

Lastenkonsertissa seikkaillaan eri puolilla maailmaa kapellimestari Petri Juutilaisen ja Lotilan kuudensien luokkien kuoron kanssa. Juonellisessa konsertissa tyttö ja poika löytävät vintiltä vaarin vanhan merimiesarkun, jossa on vanha kartta ja matto. Maton sisältä löytyy unohdettu henki, Ahmed. Ahmed johdattaa lapset lentävällä matolla etsimään vaarin kadottamaa ruukkaa, joka on ollut hengen kotina ja kadonnut tietymättömiin. Konsertin kesto noin yksi tunti. Ikäsuositus alkaen 4 vuotta.

Balettimusiikkia

BALETIN AIKA

Pe 4.3. klo 13 ja 19 Sibeliusstalo

David Angus, kapellimestari
Minna Lindgren, juontaja

Musiikkia mm. baleteista Prinsessa Ruusunen, Romeo ja Julia, Joutsenlampi
Liput: aik. 20€ / eläk. 17€ / lapset, opiskelijat 6€, päiväkonsertti 17€

Kun Pienten joutsenten tanssi alkaa soida, mielikuviin nousevat ballerinaat varpaillaan ...Balettimusiikki on rakastetuinta klassista musiikkia: Romeo ja Julia, Joutsenlampi, Prinsessa Ruusunen. Mittavan uran oopperan ja baletin parissa tehnyt kapellimestari David Angus vie meidät baletin aikaan.

LIPUNMYynti:

SIBELIUSTALON LIPUNMYynti, puh. 03 - 814 2800 • Avoinna ma-pe klo 11-17
LIPPUPALVELUN PISTEET: Sokos, Prisma ja Matkailukeskus Aleksis
www.lahti.fi/symphony